

Antimarketing

Etetnek rendületlenül... Vajon mire gondol és főként mit akar elérni üzenetével egy közszolgálati nagyvállalat vezetője, midőn a széles közönség számára nyilatkozik és olyan állításokat tesz, amelyek valótlanúságát az emberek naponta a bőrükön érzik?

Tegyük fel, ha ez olykor kissé merész is, hogy szakmai hozzáértése okán került a magas posztra. Ha így van, neki magának is tudnia kell, hogy cégénél nem úgy mennek a dolgok, ahogyan állítja. Akkor vajon mit akar ezzel? Közönségkapcsolati (magyarán PR-) munkát vél végezni, és azt reméli, hogy a közönség jobban hisz majd neki, mint a saját tapasztalatainak? Ismétlés a tudás anyja – abban bízunk, ha eleget mondják, ténnyé jegecesedik, de legalábbis lerakódik a tudatunkban, mint a guano, keményen, vastagon? Netán az emberek azt gondolják majd, hogy a Nagy Ember mondja az igazat, és őket csupán a balszerencse üldözi?

A józan ész azt súgja, hogy az élet mindennapos dolgaiban nem javallott a nyilvánvaló tényekkel szemben álló állításokat tenni – hacsak nem politizálunk... A Nagy Ember tehát aligha a közönség meggyőzése érdekében mondja a valótlan. Ennyire nem lehet... naiv. Akkor hát miért? Ennyire semmibe veszi a közönséget? Vegyétek és egyétek, mást úgysem kaptok?

- Nyilatkozik a Posta egyik legfőbb vezetője, mondja, mondogatja, hogy mindinkább ügyfélbaráttá tesz a tevékenységüket. Ha legalább hozzáette volna, hogy „majd egyszer, nyáron, hús hajnalban”. Mert ami így, a lakossági végeken érződik, abból a legcsekélyebb igyekezet sem tűnik ki, sokkal inkább annak éppen szöges ellentéte. No, de erről nemrég éppen e rovatban beszéltünk...
- Nagy Emberek rendre nyilatkoznak arról, hogy veszteséges a Budapesti Közlekedési Vállalat, ezért ismét emelni kell a viteldíjakat, és a cégnek többet kell kapnia az adófizetők pénzéből. Mindennapos tapasztalataim azt sugallják, hogy ezek a kedves emberek hidegvérrel csúfot űznek a tisztességes polgárokból: ahelyett, hogy jól végeznék a dolgukat, a kényelmesebb megoldást választva inkább velünk fizetetik meg rossz munkájuk veszteségeit. Az ebből eredő kényelmetlenségeket és bosszúságokat amúgy is nekünk kell túrnunk – s közben olvashatjuk az újságban, hogy mindezért ott még mekkora jutalmat is kap, aki arra „érdemes”.

Azon a BKV-vonalon, amelyen naponta utazom, csak annak van érvényes jegye, akinek ez lelki szükséglete. Évek óta nem láttam, hogy jegy nélkül utazót megbüntettek volna. Azt viszont igen gyakran, hogy a kalauz – bármi légyen is ma a hivatalos titulusa – szó nélkül továbblép, vagy éppen maga viszi kezelni a kedves utas addig kezeletlen jegyét. Az ifúságnak eszedik, hogy írják be a szelvény számát, a kérést vigyorgva elengedik a fülük mellett. Legközelebb majd ismét eszedik – no és?? A legtöbb, ami nagyritkán megtörténik, hogy leszállásra szólítja fel a lógóst, amit az olykor kegyesen megtesz – és többnyire rögtön fel is száll a szomszédos kocsi.

Amúgy a BKV egész jegykezelési rendszere arra buzdít, hogy az emberek érvényes jegy nélkül utazzanak. A jegykezelő gép csak akkor vétetik működésbe, ha megjelenik a láthatáron az ellenőr. Ha nem jön, annál jobb – a lógósnak. Így lesz egy jegyből heti- vagy havijegy. A tisztességes ember meg csak bosszankodik azon, hogy mindez mennyire lelkiismeretlen, cinikus, hogy megint emelik a viteldíjat, adófizetőként megint többet akarnak lenyúzni róla – ha pedig elege van mind ebből, álljon be maga is a lógósok közé. Ha van gyomra hozzá, attól fogva ő is nevetget a becsületes balekokon.

PR BKV-s módra... És hallották már az MTV történetét?

- op -

Szerzőink figyelmébe!

Folyóiratunk egyre több tudományos igénnyel készült, bőséges jegyzet-apparátussal és szakirodalom-jegyzékkel ellátott frást kap szerzőinktől. Fontosnak tartjuk, hogy a lapban megjelenő hivatkozások egységesek legyenek, ezért jelen számunktól kezdődően – érthető okokból – a Közgazdasági Szemle hivatkozástechnikáját alkalmazzuk. Munkánk megkönnyítése érdekében kérjük, hogy cikkeiket, tanulmányaikat a jövőben ilyen módon egységesítve szíveskedjenek szerkesztőségünkhez eljuttatni.

Néhány egyszerű példa:

KORNAI JÁNOS [1999]: *Likviditás az ávodában*. Közgazdasági Szemle, április, 79-93. p.

Több szerző esetén a szerzők neve között gondolatjel van. Külföldi szerző esetén a vezetéknev van elöl, majd vessző után következik a keresztnév vagy annak rövidítése.

Ha csak a folyóíratra hivatkozunk, akkor annak a címe kurzív:
KORNAI [1999]: *Közgazdasági Szemle*, április.

Rövidített hivatkozás (visszaulrás egy már korábbi teljes címléírásra):
Szerző, évszám: pagína. Azaz: Kornai, 1999: 79-93. p.

A Szerk.